

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1532/07
16.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Надежде Радевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, адвокат, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.592/06 од 30.06.2006. године, у седници одржаној 16.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.592/06 од 30.06.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П.бр.3256/05 од 13.03.2006. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА, па је поништено решење директора туженог "ББ" од 04.03.2003. године, којим је тужиоцу престао радни однос, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на истим или сличним пословима према стручној спреми, знању и способностима, да му призна сва права по основу рада и радног односа, почев од дана престанка радног односа до дана враћања на рад, у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка плати тужиоцу 23.400,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.592/06 од 30.06.2006. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих разлога предвиђених чл.398. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.361. став 2. тач.9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог. Дана 20.02.2003. године у канцеларији директора туженог одржаној је састанак одговорних радника, на коме је био и тужилац, кога је директор повишеним тоном критиковао због начина обављања радних обавеза. Приликом изласка, по завршеном разговору, тужилац је изговорио непристојне речи у присуству свог колеге. Истога дана тужилац је привремено удаљен са рада, 21.02.2003. године писмено је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, а 25.02.2003. године тужени је затражио мишљење синдиката о насталом догађају. Решењем директора туженог од 04.03.2003. године, донетим на основу чл.101. став 1. тач.4. Закона о раду, тужиоцу је престао радни однос због непоштовања радне дисциплине и понашања услед кога не може више да настави рад у предузећу.

На утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право.

Одредбом чл.101. став 1. тач.4. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.70/01 и 73/01), који се примењује у овој правној ствари, регулисано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Имајући у виду све релевантне чињенице, исправно је становиште нижестепених судова да непримерени израз који је тужилац употребио, ипак, у околностима у којима је то учинио, не може представљати оправдани разлог за отказ уговора о раду, пошто не представља такво кршење радне дисциплине које треба да резултира престанком радног односа. Ово тим пре што је тужилац дугогодишњи радник туженог, а у поступку је утврђено да није имао намеру да увреди директора, те да раније није испољавао негативно понашање, нити на било који начин нарушавао односе међу запосленима.

Неосновано се истиче у ревизији да су нижестепене пресуде захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из чл.361. став 1. у вези чл.384. став 2. ЗПП. Напротив, првостепени суд је извео све парничне радње и расправио сва спорна питања на која је указано у решењу Окружног суда у Нишу

Гж.1.бр.805/05 од 14.11.2005. године.

Како се ревизија, у смислу чл.398. став 2. ЗПП не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, а у њој се понављају жалбени разлози, правилно оцењени у другостепеном поступку, с тим што се детаљним образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права, на основу чл.405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг